

[Justitsministeren.]

undvære denne Paragraf, tværtimod. Men uden § 1 kan Lægen ikke foretage denne Operation, med mindre det sker af lægelige Grunde; saaledes er Stillingen i Øjeblikket.

Det ærede Medlem dvælede ved Spørgsmaalet om Beskikkelse af Værge, og jeg maa sige, at nu, da jeg har hørt det ærede Medlem, tror jeg, at jeg har skiftet Mening. Jeg tror egentlig, det ærede Medlem har Ret i, at det bedste vilde være en Værge, der er beskikket for dette særlige Tilfælde. Naar jeg i sin Tid var imod det, var Grunden den, at jeg syntes, det saa lidt mærkeligt ud med to Værger. Jeg tror dog ikke, det Tilfælde, det ærede Medlem nævnte, vil kunne forekomme, for jeg antager, at den Kontorist, som det ærede Medlem omtalte, vil blive beskikket *ad hoc*, altsaa netop med en enkelt Forretning for Øje. Dette vil man imidlertid kunne overveje i Udvalget, og hvis det skulde vise sig, at man ofte har Værger, der bliver udmeldt paa den Maade, det ærede Medlem omtalte, saa indrømmer jeg, at det ærede Medlem absolut har Ret.

Jeg synes, at det ærede 8de Medlem for 6te Kreds (Marie Christensen) var noget slem ved Lægerne; Lægerne saa paa Sagen alene ud fra deres Synspunkt, sagde det ærede Medlem, men de saa ikke paa den ud fra det Synspunkt: hvordan vilde vedkommende blive, naar den og den Operation blev foretaget. Her maa jeg rigtignok sige, at jeg har en anderledes god Opfattelse af Lægerne; Lægernes Opgave er jo dog at kurere Mennesker og ikke netop at bidrage til, at de i det lange Løb bliver stillet paa en uheldig Maade. Efter min Mening vil Lægerne naturligvis nøje overveje Følgerne af en saadan Operation, og hvis Lægerne ser, at Følgerne vil blive af den Art, som det ærede Medlem frygter, saa tror jeg rigtignok, at Lægerne absolut vil sige: dette kan vi ikke gaa med til. Lægernes første og største Opgave maa være den at helbrede deres Patienter, saaledes at disse siden kan leve et sundt Liv.

Det ærede Medlem hævdede ogsaa, at vi paatog os et Ansvar uden Lige ved at tillade saadanne Operationer. Ja, det er let for det ærede Medlem at sige det, men paatager vi os ikke ogsaa et stort Ansvar og et Ansvar uden Lige ved, naar en Mand kommer og beder om at blive underkastet en saadan Operation, da at maatte sige til ham: Vi har ikke Hjemmel til at tillade det? Er det ikke ogsaa et Ansvar uden Lige, naar den paagældende senere begaar en Forbrydelse, at han saa kan komme og sige: Ja, men jeg bad jo om, at denne

Operation maatte blive foretaget, men Mynighederne nægtede at give Tilladelse dertil. Er det ikke ogsaa et Ansvar uden Lige, og hvem har det Ansvar? Det har Justitsministeren, fordi han maa svare: Vi har ikke Hjemmel dertil.

Endvidere siger det ærede Medlem, at nu kan vi jo vedtage Loven og se, hvordan den virker, men vi kan dog ikke faa noget endeligt Resultat at se, thi der er ingen, der ved, hvordan vedkommende vilde være blevet. Ja, dèr synes jeg ogsaa, det ærede Medlem er blevet Sortseer, og det plejer dog ellers ikke at være det ærede Medlems Sædvane. Jeg haaber tværtimod at kunne se gode Resultater, for hvis det viser sig i mange eller dog nogle Tilfælde, at Folk, der er dømt til Internering, kan komme ud fra Interneringen og blive gode Borgere — og vi har Eksempler paa, at Læger af lægelige Grunde har foretaget Operation, og at det er gaaet godt — vil jeg dog kalde det for gode Resultater. Derimod, faar vi det at se, som det ærede Medlem frygter, saa er det ogsaa Resultater, men saa kalder jeg dem ikke for gode.

Det ærede Medlem sagde, at denne Lovgivning er en Forsøgslovgivning. Jeg har allerede i Folketinget udtalt, at det kan man for saa vidt godt sige; men der er ikke Tale om en Forsøgslovgivning paa det Omraade, som dette Lovforslag omhandler, thi dèr har vi grundigt Videnskaben paa vor Side. Men skal vi gaa videre, vil der blive Spørgsmaal om et Forsøg. Paa det Omraade, som Lovforslaget omhandler, har vi, som sagt, Videnskaben helt paa vor Side; uden Hensyn til religiøs Opfattelse er man indenfor Lægernes Kreds enig om, at denne Lov er nødvendig. Jeg haaber da ogsaa, at vi kan tale os til Rette i et Udvalg, og jeg anbefaler Lovforslaget.

Marie Christensen: Overfor den højtærede Justitsminister skal jeg gøre opmærksom paa, at jeg ikke talte om, hvorvidt Lægerne kunde afgøre, hvorledes vedkommende blev, naar de kom ud i Livet igen; men jeg talte om, hvordan Samfundet vilde se paa dem. Herom udtalte jeg, at det har Lægerne ikke mere Kompetence til at sige noget om end ethvert andet Menneske.

Med Hensyn til Ansvaret dvælede den højtærede Justitsminister særlig ved § 1, som jeg ikke gjorde særlige Indvendinger imod, hvorimod jeg talte om § 2, navnlig angaaende Børnene. Og her synes jeg, vi paatager os et meget stort Ansvar. Vi ved ikke, hvordan Børnenes Liv vilde blive, hvis der ikke blev foretaget nogen Operation.